

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2283/2019
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог „Агро Мил“ ДОО Појате из Појата, кога заступа пуномоћник Предраг Јањић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Миодраг Јевтић, адвокат из ..., ради дуга и неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3413/18 од 14.11.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 3413/18 од 01.04.2019. године, на седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3413/18 од 14.11.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 3413/18 од 01.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 229/17 од 30.01.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца према туженом, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати дуг у износу од 445.559,42 динара са законском затезном каматом почев од 13.01.2012. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца према туженом у делу којим је тражио да тужени на име дуга исплати износ од још 106.554,30 динара, са законском затезном каматом почев од 13.01.2012. године, па до коначне исплате и износ од 33.215,21 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ од 552.113,72 динара до 12.01.2012. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог према тужиоцу којим је тражио да се обавезе тужилац да му на име неоснованог обogaћења исплати износ од 2.150.415,03 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године, па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове поступка у износу од 242.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3413/18 од 14.11.2018. године, исправљеном решењем истог суда Гж 3413/18 од 01.04.2019. године, укинута је првостепена пресуда. Усвојен је тужбени захтев тужиоца према туженом АА и обавезан тужени да тужиоцу исплати дуг у износу од 552.113,72 динара са законском

затезном каматом на наведени износ почев од 13.01.2012. године па до коначне исплате и обрачунату затезну камату до 12.01.2012. године у износу од 33.215,21 динара. Одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог АА из ..., којим је тражио да се обавезе тужилац, да му на име неоснованог обogaћења исплати износ од 2.150.415,03 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године, па до коначне исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 242.900,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени-противтужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а нема ни других повреда поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац „Агро Мил“ ДОО и ТР „ББ“, чији је власник био тужени АА, закључили су уговор о заједничкој продаји дана 30.08.2010. године, којим је уговорено: да тужилац испоручује сточну храну туженом из свог продајног програма, а да тужени врши малопродају трећим лицима; да је тужени дужан да за продату робу тужиоцу исплати цену наведену у фактури и то три пута недељно, уз услов, да целокупну наручену робу мора да исплати у року од месец дана по пријему; да у случају закашњења у плаћању, тужилац може по свом избору да туженом на неплаћени износ зарачуна затезну камату или да му поново фактурише неисплаћену и испоручену робу; да је тужени на име гаранције благовремене уплате својих дуговања тужиоцу предао две бланко менице, без уписаног износа, снабдевене клаузулом без протеста и уз одговарајуће обавештење тужиоца за њихово коришћење. ТР „ББ“ је основана 20.10.2008. године, а престала је са обављањем делатности 10.10.2011. године. Вештачењем је утврђено да дуговање туженог према тужиоцу, према евиденцији у 2010. и 2011. години, износи укупно 552.113,72 динара, с тим да тужени на захтев вештака није доставио своју књиговодствену документацију (осим извода текућег рачуна у списима предмета), а вештак је узео у обзир само отпремнице које су потписане од стране лица које је примило робу. Затезна камата, због доцње у плаћању рачуна наведених у обрачуну тужиоца, применом просте методе, почев од 03.12.2010. године до 12.01.2012. године, износи укупно 33.215,21 динара. У аналитичкој књиговодственој евиденцији тужиоца на дугованој страни промета (задужење робом по рачуну) не појављује се ни један случај двоструког задуживања туженог за испоручену робу, односно ни један рачун није књижен два или три пута као задужење и не представља задужење велике продаје, а на потражној страни промета у 2010. и 2011. години појављује се евидентирање раздужења једног истог рачуна више пута односно више дана, што је пратило динамику уплата туженог за испоручену робу, која није покривала номинални износ једног рачуна већ је један рачун раздуживан из више уплата. Тужени је пасивно легитимисан, јер чињеница брисања предузетника из регистра привредних субјеката није правно релевантна за одговорност по основу

насталих имовинских обавеза у вези са обављањем делатности физичког лица које је било регистровано као предузетник и не престаје одговорност физичког лица које је било регистровано као предузетник за настале обавезе, јер сходно одредби члана 85. Закона о привредним друштвима, предузетник за све обавезе, настале у вези са обављањем своје делатности, одговора целокупном својом имовином и у ту имовину улази имовина која се стиче у вези са обављеним делатностима.

Код оваквог чињеничног утврђења правилно је другостепени суд укинуо првостепену одлуку и усвојио тужбени захтев тужиоца, позивајући се на одредбе чланова 17, 277, 279 и 518. Закона о облигационим односима, а одбио противтужбени захтев туженог с обзиром да код оваквог утврђења не постоји неосновано обогаћење тужиоца прописано одредбом чланом 210. ЗОО, јер није дошло до прелаза имовине туженог у имовину тужиоца без правног основа, како то наводи тужени, јер је вештачењем утврђено да уплате које је тужени вршио представљају вредност испоручене робе, а на тужиоцу је био терет доказивања да су вршена плаћања недугованог што он није доказао.

Оцењујући неоснованим наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на правилној примени материјалног права, те да је побијаном пресудом правилно усвојен тужбени захтев којим је утврђена обавеза туженог на исплату утуженог потраживања и одбијен противтужбени захтев за враћање стеченог без основа, из разлога које прихвата и овај суд.

Одредбом члана 17. Закона о облигационим односима прописано је да су стране у облигационим односима дужне да изврше своје обавезе и одговорне су за њено испуњење (став 1.), а да се обавезе могу угасити само уз сагласност воља страна у облигационом односу, или на основу закона (став 2.). Одредбом члана 518. прописано је да је у случају узастопних испорука, купац дужан исплатити цену за сваку испоруку у часу његовог преузимања, изузев ако је што друго уговорено или произилази из околности посла. Одредбом члана 277. ЗОО, прописано је да дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе дугује, поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној савезним законом, а одредбом члана 279. став 2. да се на износ неисплаћене камате може се захтевати затезна камата само од дана када је суду поднесен захтев за њену исплату.

Полазећи од садржаја наведених законских одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, тужени је на основу издатих и потписаних фактура за испоручену му робу у обавези да тужиоцу као повериоцу исплати доспелу обавезу, у висини која је утврђена вештачењем које је као правилно прихватио другостепени суд. Супротно ревизијским наводима, тужени није доказао тврдње да је вршио уплате тужиоцу које су биле без правног основа, није пружио доказе и није доставио на тражење вештака књиговодствену документацију из које би се утврдило да је платио недуговано, због чега је правилно одбијен противтужбени захтев као неоснован.

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, за које је Апелациони суд дао јасне и правилне разлоге које овај суд у свему прихвата, а истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић